

Y farán cruxir la premsa
Los homens que de reserva
Persó tinch avisats ja;

Y de las rapas y brisa,
Lo que no quedá en la tina
Fins á una gota caurá.

Estas son ara las feinas
Ab que la naturalesa
Brinda nostra ocupació;

Que dins lo més de Novembre
De tart ó de lluny convenen
Si l' vi voléu tenir bó.

A fi de Octubre, la sembra
Previnguí de grans de aresta,
Y es de creurer llesta está;

Y qui no pogué acabarla,
Dónguili bona apretada,
Que de acabar temps es ja.

Solen ser no obstant diversos
Los parers entre l's pagesos
Sobre sembrar tart ó aviat.

Uns diuhen que es bo se esperia,
Perque de est modo la terra
Tinga temps de haber purgát.

Si xarcolant, diuhen altres,
Las herbas atormentasseu
Sens que arribian á granar,

Dant á son temps las llauradas,
Net lo camp tindriau ara
Sens que li calgués purgar.

¡O qué sábia es la resposta!
¡Y qué be tapa la boca
Al que axi escusarse vol

De no haber fet, per peresa,
O per no gastar, sa feina
Quant era hora, l' gran mussol!

De ordi comenseu la sembra,
De fabas, fabons, cairetas,
De pesols y altres llegums:

Mes la terra, que llaurada
Sia convé, y regalarla
Del fems ab los pudents fums.

Y ja que parlám de fabas,
No he de deixar olvidada
Una idea interessant;

Y es que si os hi surten frares,
Tant bon punt vejau que naixen
Los aneu arreballant.

Sobre assó parlí altre volta,
Explicant ma idea tota,
Uns quatre ó cinch anys atrás;

Y l' *Bien del país* portaba,
Quadern quint, segona anyada,
Un article sobre l' cas.

Lo que allí diguí jo penso
Repetir, mes no ho prometo
Fins á veurer si ho permet

Del present més la facessia
Mes si no me cab en esta
Veurém si altre més ho admet.

Las plantas que dalt nomeno
Podeu també per engreixos
En lo més present sembrar;

Y per ferratges, civada,
Bessas, y altres ja tardanas
Que en Octubre os vas contar.

Vos cal fer ja sens peresa,
Si atrassats ne estau, las feinas
Que no permet la humitat;

Que com ja lo ivern se acosta,
Impossible despues fora
Fins que l' ivern fos passát.